

Kto plače v daždi

Autorem príspevku je Peter Magula.

Venované všetkým strateným dušiam, ktoré aj napriek vlastnej búrke, prinášajú svetlo druhým. Nie ste stratení.

Kto plače v daždi

Dlho si nebol v tichu,
dlho si nebol sám.
V snoch obišiel si celý svet,
teraz už nie je kam.

Zažil si bolesť, predstieral šťastie,
falošným úsmevom krmil svet.
V tichu však počuť, čo v tebe rastie.
V tichu si nahý, si v ňom sám,
neskryješ búrku, neskryješ klam.

Mraky sa zbiehajú za oknom,
vnútri však dávno prší.
Už nevidia vrásky nad okom,
každá má príbeh v duši.

Búrka skrýva krásu, nie však silu.
Pri nej slabé ľahko sa odhalí.
Vo vnútri chveješ sa chvíľu.
Vonku sa blízka, v tebe to hrmí.
Čo hľadal si pod slnkom, búrka ti splní.

Neprší len v tebe, už prší aj za oknom.
Choď s búrkou priamo do búrky,
choď s búrkou do dažďa, choď s ňou von.
S búrkou v sebe nemôžeš kráčať za slnkom.

Svet si ťa pamätá, ale búrka ťa pozná.
Pre falošný svet stovky masiek si splodil.
V búrke však pretváрка nie je možná.
Do jej dažďa vždy plakať si chodil,
ona vie pravdu, ona ťa pozná.

Tak jej dážd stal sa tvojím,
keď vzal si jej hromy, nechal blesky.
Búrku odniesol si si vždy v sebe.
Dážď splynul so slzami, odplavil masky.

Dážď vždy tvoj úprimný plač zakrýval.

Teraz poď so svojou búrkou von,
buď čím si..., čím si vždy býval.
Von so všetkým, čo už nechceš, čo nie si.
Nechaj hromy aj dážď za oknom.

Nevadí že si hral, že si zabudol.
Spomienky časom blednú.
Vráť búrke búrku čo si odniesol,
nech opäť splynú v jednu.

Puť svoju búrku zase von,
vráť jej bleskom hrom.
Budeš zase tichom, čo po nej ostane,
tak puť ju, nech hrmí len vonku.
Ostane len jedna búrka,
tvoja premení sa na spomienku.

Ticho zavládne až jedna stretne druhú.
Naposledy zablýska sa... zahrní,
a svet čierno-biely privíta dúhu.
Kto v daždi plakal, zmizol s búrkou.
Dážď zmyl bolesť, masky a klam.
Po búrke ostalo ticho, jasno za spomienkou.
Nádych... , výdych, si doma... si tam.

Peter Magula

